

LA CAMPANA DE GRÀCIA

CABECILLAS CELEBRES.

Caga-reims.

LA MA.

L'home pot prescindir de tot, menos de las mans.

Talléuli las camas y s'enginyará y per medi de un carretó, ab ajuda de las mans, fent rodar un manúbri, 's trasladará cómodament allá hont l'hi dongui la gana.

Aranquéuli la rahó y será boig; pero fará bitllas, ¡Ab qué las fará? Ab las mans.

La má es la part del home més digne, mes útil y mes expressiva.

La má es mes digne que 'l mateix cap de ser la capseta del cervell.

Ab lo cap se menja; ab la má s'afanya 'l menjá.

Ab lo cap se pensa; ab la má s'executa.

Ab la má 's parla, ab la má l'home 's fá respectar dels altres: si la ensenya estesa, sense dir res expresa que 's tracta de una bofetada: si la clou, sense dir res expresa que 's tracta de un cop de puny.

Míris per tot lo mon: contémplis aquest brillantíssim conjunt d'objectes de totes las espècies: desde la planta més insignificant sembrada per l'home, fins á l'objecte d'art mes espléndit y complicat, en tot s'hi véu l'obra de la má.

¡Que n'han fet de cosas aquests cinc dits, tant débils, tant delicats, tant primets, tant insignificants!

Gracias á ells l'home salvatje s'ha convertit en civilisat: ells van fabricar la primera fletxa pera cassar moixons, lo primer am pera pescar.... y avuy fabrican canons Krupp ab que cassar homes, y plomas d'acer pera escriure manifestos ab que pescar als pobles.

De la primera cassera y la primera pesca á las últimas.... s'hi extén tota la civilizació: la má del home l'ha obrada!

**

¿No héu observat may á un nen de tetas? Ab los ullots encare aclucats, ell se guardará de pensar, de sentir, ni de voler: es un' ànima que no té memoria, enteniment ni voluntat: no pot fer us encare de las facultats intelectuals: no parla ni escolta: y á pesar de tot, toquèuli la maneta ab lo dit y us l' estrenyará ab tota la sèva forsa.

¡Ah! es que la sèva ànima es mes tardia que la sèva má en desarollarse: es que l'home desde que neix, sent en la punta dels dits una véu misteriosa que l'hi diu: — «Agárrat fort, que en aquest mon tot es qüestió d'estrenye.»

Anéu seguint á l'home, y ab la má juga: quan n'ha feta alguna, 'l mestre d'estudi, al darli una palmetada, l'hi indica que la má es la part del cos mes digne de càstich.

Al ferse amich de un altre l'hi allarga la má y encaixa ab ell. Com á mostra de respecte besa la má als sèus pares: com á prova d'estimació la besa á sa estimada, y quan ab ella 's casa l'hi doua la má.

En lo teatro, per aplaudir, se val l'home de las mans.

Miréuvos al home tranquil é indiferent, y l'veuréu ab las mans á la butxaca: miréuvos el excitat, y expressa mes ab las mans que ab la mateixa boca.

Un orador manco, fora un fenòmeno.

Demòstenes, Ciceron, Mirabeau, Castelar, sense mans per escampar las ideas, nos farien l'efecte dels lloritos y las cotorras que han après quatre paraules de memòria.

Quan un home tracta de halagar á un altre, l'hi passa la má per la cara, y 'm jugo la mèva má dreta y ja veyéu per lo dit lo moltíssim que l'estimo, que l'hi fá mes efecte una respallada d'aquestas, que totes las paraules bonicas que 's troban en lo Diccionari.

Y fins la costum que hi ha de plegar las mans als morts, indica que la part mes útil del home ha fet ja en aquell individuo tot lo seu servay.

**

D'aixó aném á las expressions vulgars sobre la má.

Quan á un no l'hi surtan bù las cosas, des-

seguida veuréu que diu: Aquí hi juga la má de la fatalitat.

Tots hauréu sentit parlar en temps revolucionaris de la má de la reacció, de la má del jesuitisme, y en temps de reacció de la ferrea má de la tiranía.

La má de 'n Bismarck avuy fá ballar á la Europa com una baldufa.

Estarse má sobre má, 's dia quan l'home no fá res: seuyal que 's necessita la má pera ferse tot, tot absolutament.

Colon podia, abstreit en sas meditacions, vislumbrar l'América; pero estàva má sobre má, no feya res, somniava: lo dia gran per ell y pèmon es aquell en que vá posarre la má sobre las cellas pera veure mes bù la desitjada isla de Sant Salvador: lo talent sense la má es un au-cell sense alas.

Tenir la má foradada, ser malgastador, es un gran defecte: una má foradada materialment, es una má esguerrada.

Y per acabar.

Diu un ditxo: 's besan mans, que voldrian véure 's cremadas.

«Y porque s'ha de voler que 's cremin las mans de un home aborrit, y no s'ha de desitjar que se l'hi cremi tot lo cos? A veure que m'ho espliquin!

Los monárquichs mes entusiastas, serán sens dupte 'ls ministres de una monarquia 'no es veritat?

Donchs agaféu una Gaceta de qualsevol dia, llegiu lo primer decret que se 'us presenti, y al cap de vall en lloc de la firma, y del nom del monarca hi veuréu la següent nota: «Está rubricado de la Real mano.»

«Que vol dir aixó?

¡Ah! Que hasta 'ls que per la sèva elevadísima posició no treballan, tenen la má per la cosa mes útil y necessaria. Ab ella aguantau lo cetro y cobran los milions que 'l país los pagá....

Ja ho veuen donchs: ni una má de paper bastaria per escriure la meytat de lo que pot dirse sobre la má del home.

P. K.

BATALLADAS

Una importantíssima reunio s'ha celebrat en la casa del ilustre orador D. Emilio Castelar.

A ella hi han assistit los homes mes eminents del nostre partit, y han convingut tots en la necesitat que hi ha de que s'organisi, pera sostener dintre 'l camp de la legalitat y per medis pacífichs mentres siga possible la bandera honrada, que l'intatxable patrici aixecá en la memorable nit del 3 de Janer, ab son eloquènt discurs, que desde molt temps vé considerat com l'única expressió noble, patriòtica y práctica de las nostres aspiracions.

Inútil es dir que al costat del honrat patrici hi estém nosaltres, resolts á secundarlo en tot lo que possible 'ns siga, regoneixentlo are com avants dels últims successos, com á gese natural de nostra agrupació.

Ni en mans mes expertas ni en talent mes clar pot lo nostre partit posar tota la sèva confiança. Al seu costat, sense que res nos abati, perseverem com ell en los nostres principis, sens impaciencias, sens intemperancies, plens de convicció y de fé y esperancho tot de la opinió, qu'es avuy, á pesar dels pesars, l'única reyna del mon.

Fransa ab la crisis ministerial que are atra-vessa, nos mostra dos grans homes: lo duch de Broglie y 'l duch de Audifret Pasquier.

No poden queixarse los francesos, tenen dos duchs que l'un los embolla y l'altre 'ls pesca.

Avuy se posa á la venta en la nostra llibreria la taut reputada novelà de D. Manuel An-gelon titulada «La flor de un dia,» de la qual quedaren agotadas numerosíssimas edicions.

Avants costava l'obra 28 rals; avuy estampada en una elegant edició que forma dos magnífichs tomos en 8.º no val mes que una peseta per tomo.

De modo que al que compra are la popular novelà se l'hi regala un duro.

Lo general Balasseda ha demanat lo quartel.

Molt aviat se comensa á fer l'Aquiles.

La gran llàstima es que en aixó hi falti un Homero.

La societat Romea que funciona en lo teatro del mateix nom, se lluixeix.

Los dos balls de màscaras que ha dat en los dos últims dijous, foren una cosa notabilíssima per la bona y escullida concurrencia que hi assistí, per los capritxosos disfrassos de moltes nenes y per la animació que hi reyná durant tota la broma.

En fin, de la societat Romea, pot dirse que ha resolt lo gran problema d'economia domèstica: passar lo temps bé, distretament y molt barato.

Armonias de la present situació:

L'Espanya Catòlica demana 'l restabliment dels pares jesuitas.

Un altre periódich dels de l'olla, contesta que aixó seria treure 'ls carlins de la montanya per ficárs'e 'ls un á casa sèva.

Aixó'm fa'l mateix efecte que un duo de fagot y de pandero.

Lo valent Camprubí ha xarpat al cabecilla Caga-rehims.

Com que tractava de resistirse, ab un cop de sabre vá tallarli un tros de nas y mitja galta.

Res! Caricias!

Jo no sé que dirán los altres cabecillas al veure aquestas preferencias!

Durant dos ó tres días d'aquesta última setmana, 's trasladá 'l Bolsin á la Plaça Nacional.

Grups... agitació.... fondos que pujan.... bolas que corran, etc., etc.

L'autoritat per ultim s'ha decidit á disolre reunions tan agitadas.

¡Ah! Res tant perillós per una situació com la demagogia que hi ha dintre de la situació mateixa.

Un diari de Madrid deya días endarrera que las senyoras que van alsar lo magnífich arch del carrer d'Alcalá, tractavan de ferlo de pedra en las inmediacions del Prado.

Nosaltres podrém afegirhi un detall, que no sabém si serà del tot cert.

Se ns assegura que 'l Sr. Esteban Collantes, ex-ministre d'avants de la revolució, pagará la pedra.

Lo Brusi diu qu'ell no es partidari de las personas sino dels principis.

Quan nosaltres deyam lo mateix, lo senyor Mañé tenia la gracia de burlar-se'nse'n, preguntantnos si á mes dels principis eram també partidaris dels postres.

Com que las burlas son com las professons, permétsins que l'hi preguntém si es ell per ventura partidari dels principis, de las postres... y del champagne.

L'HOME DEL VIOLÍ.

(A UN MODERAT DE MOLTS ULLALS.)

Hi havia un músich mes tossut que un matxo, violinista de saraus y festas, que's posava borratxo

en los descans que tenen las orquestas.

Un dia estant de gresca,
y en mitj de sos companys com ell troneras,
vá fer una juguesca
dihent que 'l violí no té barreras.

Que ab ell notas tant graves donaria
com ab lo contrabaix y la viola,
y de mitjanas tantas com voldria
y en quan á altas, digué, entre la tabola,
me servirán de pauta
las notas mes agudas de la flauta.

—Tot depen de las clavias... las afluixas
» y donas notas baixas que t' escruixas,
» y es al revés d' aixó si las estiras
» que t' surtan notas altas que t' admirás!

«Senyors, lo violí tocat ab tiento
» es mes que un instrument, es un portento,
» y aquí vaig á probarho
» si es que vostes no hi tenen cap reparo.»

Y comensant la prova,
mentres tocá ab las cordas destrempladas,
no vá pas succehi-li cosa nova...
notas desafinadas

y tot alló que 'l bon sentit reproofa,
van fer riure als companys varias vegadas.

Quan l' instrument en lo seu punt estava,
francament engrescava:

las notas que donava n' eran puras
l' armonia mes dolsa 's destacava

y las gradacions surgian bén segurias.

«Are vá 'l punt mes alt digué 'l artista
tant alt senyors, que 'l perderán de vista.»

y cargolant la clàvia, ja comensa
y ferit l'instrument grinyols ne llença

com una furia apesarada y trista.

«Aixó no es res encare
veuran... ja veuran are...»

y cargola la clàvia que cargola
y 'l violí grinyola que grinyola...
gemeschs recargolats com d' una mare

que mira al seu fillet en l' agonía,
crits de dolor que l' ànima afigeixen,

sospirs que 'l cor esqueixen,
lo mèxic escampava en sa porfia.

«Y tot aixó no es res» ne repetia.
entusiasmado per l' infernal efecte,
y cargolant la clàvia sens respecte;

fins que al últim, cansada
de véur es de aquest modo cargolada,

la corda un ¡ay! arrenca,
tibanta se l' hi trenca

y á la cara l' hi dona una siblada.

Al sentirse l' insult, se desespera
y llença 'l violí: sos companys riuen

al veure del artista la quimera;
y 'ls mes sossegats d' ells aixis l' hi diuhen:

—«Minyó no busquis may la tiranía,

perque si un dia pots, un altre dia

s' acaba la paciencia

y tot se'n vá á la lluna de Valencia.»

P. K.

Lo senyor Rojo Arias, director de «La Bandera Espanyola» envia á la censura del Gobern civil de Madrid lo célebre article de FÍGARO «Que me prohiban este» y 'ls censors, ilustres homes de lletras, ab motiu de anar sense firma 'l desconeixen y l'hi negan lo passe.

La «Bandera Espanyola» duya l' endemá 'l següent suelto:

«Dos ases van atropellar ahir al eminent crítich D. Joseph de Larra en lo carrer Major, número tants.»

A las pocas horas já tenia 'l senyor Rojo Arias los padrins pèl desafío.

A veure si la Bandera espanyola, are tindrà que dir:

«Dos ases han atropellat al nostre director.»

Lo ministre de Gracia y Justicia reposa á tots los empleats cessants en 1868.

Als que tenen de deixar la menjadora, de segur que aixó no 'ls farà gracia ni justicia.

—Bé: ¿pujarán ó no pujarán los moderats?...

—Jo crech que fins pèl Setembre.
—Y aixó perque?
—Perque fins llavors no serán prou madurs.

SANTS.

¿Quin es lo sant mes fiero? —Sant Lleó.
¿Y 'l sant que se 'n poden fer unas estovalles? —Sant Lino.

Y 'l sant que podria lluirse mes que tots? —Sant Lluís.

¿Y 'l sant que 's menja las ovellas del pastor? —Sant Llop.

¿Y 'l que té mes cervell? —Sant Magí.

¿Y 'l sant mes bo per cabo de gastadors? —Sant Marcial.

SONET.

Quan veig los negres ulls com una mora brillants com dos estels en nit serena, quan miro ton semblant com lluna plena que llansa resplandor fascinadora:

Quan miro la figura seductora de ton cos tornejat, hermosa nena, y de ton ros cabell la grossa trena que seduheix, encanta y enamora:

Quan veig que per tu perden lo sossego los agraciats donzells que ab tu s' arriman, que jo 't puga mirar á Déu l' hi prego perque pots figurarte desde luego que si veig qu' ets hermosa y que t' estimo es perque tinch bons ulls y no soch cego.

M. P.

Perque vegin los rasgos d' honradés dels noys que venen la CAMPANA.

Un senyor vá per comprarla, y en lloc de una pessa de dos dona al noy una pesseta.

—Miri senyor que s' equivoca, diu lo noy: m' ha dat una pesseta per comte de dos quartos.

—Está bè! ja que m' ho avisas, vaig á premiar la tèva honradés regalàntela.

—Gracias exclama 'l noy molt alegre.

Y al veure que 'l senyor gira qua per anar-s'en l' hi diu:

—Ey! senyor: are 'm déu los dos quartos de la CAMPANA.

L' altre dia va casarse un estudiant de 18 anys ab una vella de 50, que ja es avia.

L' endemá esquellots... municipals per impedirho... comissions á ca la Ciutat, etc., etc.

Res... enveja dels estudiants.

En bodas d' aquestas, millor qu' esquellots fora cantar en la casa dels núvis aquella célebre cansó montanyesa titulada *La vella*, que acaba diuent:

«Lo dilluns feyan los tractes
» lo dimars casats están,
» lo dimecres cau malalta
» lo dijous ja l' enterrám,
» lo seu marit vá al darrera
» ab un fluviol sonant.
«—Ab los diners de la vella
» ne tinch una de quinz' anys.»

Al temps dels frares un noy fill de una bugadera anava á confessarse.

—¿Quantas son l' hi preguntá 'l confés, las personas de la Santísima Trinitat?

—Trenta vuit, y á totas ellas la mare 'ls renta la roba.

—Aixó noy, déus voler dir que son los frares de la Trinitat.

—Ay, si senyó ¿que per ventura 'ls frares no son personas?

Com que tens un rey al cos
per rey del cor no 'm vols nina;
jojal que á qui no vol caldo
n' hi solen dar tassa y mitja.

B.

LLETRETA.

La filla de ca 'n Tramullas
qu' es casada fa temps há,
ab un fadri sabater
que 's diu Antonet Marfà,
era tant y tant ploraire,
quan ja tenia sis anys,
que sols per la noya rara
l' anomenava 'l vehinat.

Donchs are ella te un noyet,
que dos anys no conta pas,
y ja l' hi dona surretats
per poch que 'l senti plorar.

Res; es allò que molts diuhen,
(y á fe es una gran vritat):
¡Lo rector may se recorda
de quan ell era escolà!

En la sèva juventut,
lo senyor Pau Xurinachs,
era un liberal d' aquells
dels mes entembordinats,
puig, ell, á l' any trenta cinch
va ser un dels quatre gats,
que al sortirne del torin
los convents varen cremar.

Donchs avuy que ja es molt vell,
es l' home mes moderat,
y fins tracta de canallas
á tots los republicans.

Res; es allò que molts diuhen,
(y á fe es una gran vritat):
¡Lo rector may se recorda
de quan ell era escolà!

Conech una tal Quiteria
que quan tenia quinze anys,
no faltaba cap diumenge
al teatro ni al sarau,
y era tan gran l' afició
que tenia en lo ballar
que á poguer, dalt de un punxó,
flns, crech que hauria ballat.

Mes, are, te dugas fillas,
y no las deixar may
en reunions ni teatros,
y molt menos en saraus.

Res; es allò que molts diuhen,
(y á fe es una gran vritat):
¡Lo rector may se recorda
de quan ell era escolà!

BOIXOMPIFAIG.

Si es morís tothom del mon y quedessin no mes que dos homes, veus' aqui lo que farian.

Si fossen alemanys, s' estarian sense dirse res, seguts en una taula, bebent xops de cervesa, mentres quedés cervesa.

Si fossen inglesos, l' un escriuria 'l Times y l' altre 'l llegiria.

Si fossen italians, l' un couria 'ls macarrons y l' altre tocaria 'l arpa.

Si fossen francesos, l' un seria bonapartista y l' altre republicà.

Y per últim, si fossen espanyols l' un se 'n aniria al Polo Nort y l' altre al Polo Sur, se declararien la guerra, y correrian lo mon de extrém a extrém l' un en busca del altre, morint de vells ó de rabi sense trobarse may cara á cara.

Un periódich de Madrid deya días atrás:

«Lo tornar á pagar al clero, vindrá á costar-nos un ull de la cara.»

«No 'u cregui, Senyor méu, digué l' Imperial: l' ull de la cara podria costarnos si, 'ls espanyols tinguéssim cara.»

Qüestions ortogràfiques catalanas:

—Cebetes.... cebetes.... cebetes..... deya un qu' escribia ab es.

Sabatas... sabatas... sabatas.... l' hi contes-tava un dels qu' escribia ab as.

CANTARELLAS.

Si't casas ab mi Joana,
viurém com dos angelets....
sempre trempats y alegrets,
sens que may nos falti... gana.

P. M.

Sempre estás si 'ns casarém
pèl civil ó per l' iglesia:
lo m'illor per no fer gastos
serà féu... de cap manera.

E. X.

Contempla bella nineta
quan hermosa n' es la mar...
jep... ep! que tinguèm cuidado,
si 't tombas massa hi caurás!...

M. DE C.

Quart creixent quan festejavam,
lluna bén plena als casáns:
quart menguant, als quatre mesos,
lluna nova al cap de un any.

Per no veure los desprecis
ni sentir paraulas agres,
m'en vaig á un' isla deserta...
si noya: á l' isla del Parque!

P. K.

GÜENTOS

Un pagés un dia vá al Principal per veure la funció.

Se tira 'l teló, comensa l' acte; passa una escena, dugas, tres: feyan una comedia de costums del temps d' are.

Lo pagés s' aixeca y s' en vá.

¡Home vaya una manera d' enganyar á la gent de fora, diu quan arriba á la porta. Vinch per veure la comedia, y 'm surten uns senyors, y se 'm posan á xerrò d' assumptos de familia, que lo qu' es á mi tant se m' en donan. ¡Vaya una gent! Y al menos son capassos de estàrs' hi fins al dia del judicí!

Un rector de un poble, qu' era un golut de marca, convida un dia á dinar á un amich seu.

L' escolà era mes golut encara que 'l mateix rector, aixís es que dugas perdius que 'l rector l' hi havia dat perque las rostís, després de una tentació molt llarga, vá acabar per cruspírselas totes dugas.

Arriba 'l convidat: 'l escolà havia de servir: las perdius faltaban ¿com podia arreglárs' ho?

Per últim se 'n pensa una de las sévas, y en un moment en que 'l convidat queda sol, l' hi diu:

— « Vaji alerta per mor de Dèu: lo rector ja fá algun temps, quan se troba ab convidats á taula, que té la malehida mania de voler talláls' hi las orellas: ab aixó quan esmoli 'l ganivet, apreti á corre. »

Lo rector tenia la costum d' esmolar lo ganivet avants de servirse l' entrant, y aixís vá ferho aquell dia també, un cop menjada l' escuella y l' olla.

Esmolar lo ganivet y fugir lo convidat, de pressa com un cohet va ser tot hu.

Encara no se 'n vá, surt lo escolà y diu al rector:

— Que no sab perque fuig senyor rector?

— Perque?

— Perque l' hi ha pres las perdius... y are se las emporta.

— Ay lo lladre! diu lo rector tot obrint lo balcó.

— Pero home, exclama ab desespero dirigintse al convidat que llavors passava la porta: no siga d' aquesta manera.... á lo menos una.

Creyentse que 's tractava de una orella, diu lo convidat: — Ca, ca... ni una ni cap: tallis las sévas, si vol.

EPIGRAMAS

Lo metje Jordi Tripó
s' empenyá en fé veurhi á en Trellas
cego: y fentli operació

vá exclama aquest ab rahó:
— « M' ha fet veure.... las estrellas!

G.

— Jo en tots temps á n' en Castor
veig passejar com un rich.
— No es estrany, digué en Perich....
— que no sabs que 'l temps es or?

M' he casat ab en Palou
per ser un jove del dia,
sens haver pensat Maria
que 'l pá del dia es molt tou.

A. F. O.

Representant la Sió
— soltera, á qui mala véu
ha dit no era res de bó—
de verje en la Passió,

vá dir un:
— Molt mal ho tréu:
avants ho feya un xic' bé
y à fè que s' hi dava uns fums!... —
A lo que un altre digue:
— Tant temps sense verje sé,
vé que 's perden las costums!

L. T. C.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ban remés xaradas ó endavinallas dignes de insertarse 'ls ciutadans A. S. Ll., Sasac, Guilera, Pere Botero, Ralip, Saxief y Amrot.

Mereixerian arreglarselas dels ciutadans Mata-barrets, Federich Sisort, Jenani, M. P. Sabadellench y Muslim.

Los demés que s' han remés y'ls noms dels autors de las quals no queden mencionats, no poden insertarse per fluixas, fàcils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' istil.

Ciutadans Guilera. Los epígramas no van prou bé: haurian d' arreglarse —Pere Botero. Lo mateix l' hi dihém de las seva poesia: en cambi las cantarelles son molt dignes d' insertarse —Ralip. Insertarem lo que 'ns envia. —Saxief. igual que 'l seu anagrama. —Mata-barrets. Lo mateix que 'l seu cálcul aritmètic. —Federich Sisort. Idem, idem: la poesia no. Jenani. Ja que no altra cosa, aprofitarem l'anagrama. —M. P. Sabadellench. La fuga de consonants y 'l problema bé: lo demés no 'ns convé —i...i. Publicarem ab gust lo que 'ns envia. —Muslim. Re-peete al geroglífich no siga impertinent: si 's pogués compondre hi aniria: quan l' hi varem dir que sí, ignoravam que fos imposible: tot lo que 'ns remet està mal versificat. —Auell. Insertarem ab molt gust lo que 'ns envia. —Moret de Reus. Lo càcul aritmètic vá bé. —Aragones Català. Igual que 'l seu salt del caball: l' únic que sentim es tenir que insertarlo en la forma regular. —D. Mià y Net. Insertarem la fuga de consonants. —Artagnan. Arreglant-se un xiuet l' epígrama podria anarbi. —Ciutadans Lleganyorum, Filla del Marçant, Guenyo, Chatell brut, Esquirol, D. Crispin y C. Burian. Pep de casa'n Gran, Afarta pobres Pilota, A. de'n Rosegasebas, Quilich, Amrot y Muslim. Aquesta setmana la mussa no ha bulat prou bé. —Desahogat. Aprofitarem lo geroglífich. —Perico Matalassé. Igualment que dugas cantarelles. —Semimatematic hem aprofitat la noticia: lo demés no fita. —C. del Oech. Lo geroglífich hi anirà. —K. Lent. Insertarem l' epígrama. —Rampell. Igualment que 'l primer de vosté: lo demés no fita. —Trompet de Reus. Vosté s' ha olvidat que l' espay de la Campana es molt limitat. Respecte al pseudònim del seu país, nosaltres no podem ferhi res. —Tirismaix. Insertarem la poesia. —F. Peluquero. Si nos' espliqua mes clar, no 'l enteném: envihi la societat. —Gestus. Mirarem de complaire'l. —Nyela. —Insertarem la fuga. —J. Agustí Benjamí. La poesia es bonica: pero no es del genero de la Campana. —Còmic d' Horta. La combinació del seu salt del caball es molt coneuda. —Massa Arros. També ho es molt lo problema que vosté proposa. —E. Xarau. La poesia es massa extravagant: lo demés no fita. —Llambrochs. Lo que 'ns envia hauria d' arreglarse. —Dos parents de lluny. Insertarem los quentos. —Breu y A. F. O. Los donem mil gracies per lo que 'ns envian; ho insertarem —Lau tibi Crospis. Aprofitarem alguna cosa. —Sasac. Insertarem l' anagrama.

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l' últim número de la Campana.

1.ª FUGA DE VOCALS:

Los carlins de la montanya
una creu solen portarne,
per probar qu' es cert allò
detrás de la creu lo diable.

2.ª FUGA DE CONSONANTS:

La fuga de consonants
la tens are entre las mans.

3.ª PREGUNTA 1.ª — Té la ma al cap-de-vall del bras.

4.ª ID. 2.ª — La llum y la sombra

2.ª ANAGRAMA — Topas — Sopla — Po'tas — Posta — Sopas — Pastó.

6.ª CALCUL ARITMETICH. — Duya 36 rals.

7.ª XARADA 1.ª — A-me-ri-ca-na.

8.ª XARADA 2.ª — Se-re-na ta.

9.ª ENDAVINALLA — La R.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Aquell y

11.11 : totes menys la 9.ª Moret de Reus, Aragonés Català, y Pilota: menys la 4.ª y 9.ª Ralip y D. Mià y Net; menys las 2, 3, 4 y 9.ª Nyela, Saxief y un Viudo: menys las 3, 4, y 9.ª Lleganyorum: menys las 4, 5, 6 y 9.ª Caballero Artagnan menys las 2, 4, 5 y 9.ª Un fisich: menys las 2, 3, 5 y 9.ª Desahogat: menys las 2, 4, 6 y 9.ª Jenani, y menys las 3, 4, 5 y 9.ª L' oncle y lo nebot Han endavinat las 1, 6, 7 y 8. Flavio Costra y C. del Oech: las 1, 3, 6 y 7. M. P. Sabadellench: las 1, 5 y 8. M. M. C. Badaloni y Filla del Marçant: las 1, 2, 3, Unguenyo: las 1, 7 y 8. Muslim: las 1, 6, y 9. Amrot: las 1 y 6. D. Crispin y C. del Oech: las 1 y 3. Un chatell brut las 9 y 8. Filla del Marçant: las 1 y 2, uu jovenet: las 1 y 5. Perico Matalassé, la 1 no mes Esquirol y Manxaire: la 1. Semimatematic: y no mes que la 7. Agustina Pigat, Maria Mayana y Rampinet Cassola.

FUGA DE VOCALS.

N. f.m f.g.s p.r.ll.s.s
q. n. 'n r.s.l.t.s d'.x.
q. .n ll.ch d. f.g.r v.c.l.s
n. h.g..s.n d. f.g. ' . t.r.s

P. K.

FUGA DE CONSONANTS.

.e. ci. ò. e. oe.a
.o. .e.i. u.a .i.ue.a.

ESQUIROL.

ANAGRAMA.

Jo com tot molt d'esperit,
anant per fora á passeig,
un tot menjant un tot veig:
l'hi apunta al bell mitj del pit:
y 'l tiro tant tot vá fè
que fugí al moment fent bots:
en dos lletras quatre tots
japa aquí rumiarho bè.

FEDERICH SISORT.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quin es lo poble dé Ca'alunya tant aficionat á la aritmètica, qu' está sempre fent un petó á un número?

DESAHOGAT.

2.ª ¿Quina cosa es aquella que la buscan las donas y que á pesar de tot may voldrian trobarla?

UN BADALONÍ.

PROBLEMA ARITMETICH.

En un arbre hi havia reunits cinch pardals: hi vá un cassador, d' un tiro 'n mata tres: se peguntan ¿quans van quedarne al arbre?

RALIP.

XARADA

I.

Anava prima y segona
á comprar tercera d'ordi,
y ab la quarta pegá á en Jordi,
sols perquè va dirli «mona»

Ell per co no s' enfadá
qu' es un noy, molt aixerit.

Si fas un tot bén escrit
la Campana 'l posará.

HERÉU DE CASA.

II.

No es cosa molt natural
que l' hu y mes si s' troba dos
tras la tot vagi? —Responme
si acás me comprens, lector.

DOS ESCABELLATS

ENDAVINALLA.

Tal amor ma mare 'm té,
que mor' al donarme vida;
mes després l' hi pago bè,
puig qu' ella naix desseguida
en quan jo moro també.

O b è lector ets molt tou
ó b è 'm sembla que hi dit prou.

LAUS TIBI CROSPIS.

GFROGLIFICH.

CARLISTAS.

Dilluns... . . . CARLISTAS.

Dimarts... . . . CARLISTAS.

Dimecres... . . . CARLISTAS.

Dijous... . . . CARLISTAS.

Divendres... . . . CARLISTAS.

Dissapte... . . . CARLISTAS.

Diumente... . . . CARLISTAS.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.
Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.